

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 96— K
FÉLÉVRE 48— K
EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA.

Évi konferenciánk képe.

Megirtuk, hogy a püspöki methodista egyház magyarországi missziója ez év június 27-től július 2-áig tartotta második évi rendes konferenciáját. Ez alkalomból a konferencián hivatalból résztvett prédikátorok és néhány vendég a fényképésznél megörökíttette az együttlét emlékét. A képet olvasóinknak is bemutatjuk. A legtöbbben ugyan ismerik azokat, a kiket a képen látnak. De azoknak az előfizetőknek és olvasóinknak kedvéért, kik nem ismerik misszióink munkásait, megemlítjük, hogy az első sorban a már kiképzést nyert és önálló gyülekezeti munkát végző prédikátoraink ülnek, a közepen Dr. Nuelsen Já-

nos püspökkel. Mögöttük a prédikátorok feleségei, néhány női munkás, külföldi delegátusok, gyülekezeti segéd munkások, prezbiterok és missziói növendékek állanak. Külföldi, esetleg amerikai olvasóink, tán szeretnék legalább képről ismerni azokat a prédikátorainkat, kiket névről már megismertek. Az ő kedvükért megemlítjük az első sorban ülő prédikátorok neveit. A püspök jobb oldalán, tőle jobbra: Funk szuperintendens, Dr. Szalós és Marquard-, a püspök bal oldalán, tőle balra: Reichert, Wallrabenstein és Bannmann prédikátorok következnek.

Reformáció.

Gal. 4: 19.

Az első Korinthusi-levél 4. részének 15. versében, képes értelemben fejezi ki magát Pál apostol, a mikor a Korinthusban levő keresztyénekhez így szól: «Én szültelek titeket, az evangelium által, a Jézus Krisztusban». Ezzel azt akarja mondani az apostol, hogy Isten kezében ő volt az eszköz a korinthusiaknak a Szentlélekből való újjászületéséhez. Az ő munkája, az ő prédikálása és evangelizálása következtében jutottak be a korinthusiak a világból Isten országába.

Ilyen képes értelemben fejezi ki magát Pál apostol a galáciabeliekhez írott levelének fennebb idézett helyén is. Mintha csak ezt mondaná: Egyszer már, sok fáradság és fájdalom után megnyertelek benneteket a Krisztusnak. Most azonban, amikor veszedelemben vagytok, hogy tévútra térték és ismét a törvényre támaszkodtok, a helyett, hogy teljesen rábíznotok magatokat a Krisztus kegyelmére, most újra szülési fájdalmakat szenvedtek értetek, «míglén a Krisztus megábrázoltatik benneteket». Ez az utóbbi mellékmondat a latin bibliafordításban így van: «Donéc formetur Christus in vobis».

Az eme idézetben foglalt «formetur» ige rokonságban van a címünkben használt «reformatio» főnévvel. Mi a reformáció? A protestánsok, mihelyst hallják ezt a szót, mindjárt és nem is alaptalanul arra a nagy napra, 1517. okt. 31-re gondolnak, a mely napon Dr. Luther Márton a wittenbergi vártemplom ajtajára szegezte ama híres 95 tételét és a mely naptól a reformáció kezdetét számítják rendszeren. Közönségesen úgy gondoljuk, hogy reformáció az a mozgalom, a mely az egyház megjavítására és megújítására

törekszik. De reformáció többet jelent, mint egyházjavítást és egyházújítást. Ezt a fentebbi latin idézetből is megláthatjuk. Ha ez a mondat: «Doná formetur Christus in vobis» magyarul így hangzik: «Míglén kiábrázolódik, vagy megábrázoltatik benneteket a Krisztus» — akkor még az is, a ki egyébként nem tud latinul — kell, hogy észre vegye, hogy a «formetur» szónak ez a magyar szó felel meg, hogy «kiábrázolódik» vagy «megábrázoltatik». *Re-formare* magyarul meg annyit tesz, hogy vissza-ábrázolni. *Reformáció* tehát azt jelenti, hogy *visszaábrázolás*.

A reformátorok nemcsak megváltoztatni akarták a középkori helytelenségeket, nemcsak megjavítani és megújítani akarták az egyházat. Luthernek például esze ágában sem volt új egyházat alapítani, mint a hogy sokan vádolják őt evvel.

A keresztyén egyháznak csak egy alapja lehet és van örökkön örökké: Jézus, a szegletkő. A keresztyén egyház is csak egy ház, nem pedig több felekezetekből álló sokadalom. A keresztyén egyház nem valami földi, emberi szervezet, vagy felekezet, hanem a szenteknek egysége. A Krisztusban igazán hívő, szent életű embereknek és a megdicsőült lelkeknek látható és láthatatlan szellemi kapcsolata Krisztussal és egymás között. Ezek a szentek, mint élő kövek építelnek fel és rakattatnak egybe Isten templomává és együttesen képezik a Krisztus menyasszonyát és testét. (V. ö. I. Péter 2: 5; I. Kor. 12: 27. I. Kor. 10: 16—17; Jel. 19: 7—8; 21: 2.)

Ezt Luther épen olyan jól tudta, mint mi. És az volt hő óhajtása, vajha visszaábrázolhatná az egyház középkori ábrázatát, az eredeti, apostoli egyház ábrázatára. Erre a vállalkozásra ő hivatott is volt, mert először, még mielőtt hozzá-

Sundar Singh.

(Folytatás.)

Az első utazások.

Amint Jézus első sorban a hazájabeli városokat kereste fel, úgy tett Sundar Singh is. De a szokatlan nagy utak hamar megtámadták a gyenge ifjú egészségét. Csakhamar megtapasztalta, hogy milyen terhes s nehéz hivatást választott. Keserű dolog volt, hogyha estefelé holtfáradtan, megsebzett, véres lábakkal egy faluba ért, ott prédikált s barátságos jó szó, meg egy kis almizsna helyett, egy darabka száraz kenyérrhéjjal s egy korty piszkos vízzel kellett megelégednie. Csak nagy ritkán adtak neki éjjeli-szállást, erről legtöbbször magának kellett gondoskodnia.

Igy egy este Doivallaban, mint »keresztyén« fakirt kiutasították, dacára a zuhogó esőnek. Sundar örült, mikor egy összedőlt házban egy kis menedéket talált a zuhogó eső ellen. Földre terítette takaróját, nagy fáradtan lefeküdt s csakhamar aludta az ifjuság mély, egészséges álmát. Másnap reggel borzongva ébredt fel. Valami szokatlan, idegenszerű meleget érzett. Amint szemét kinyitotta, nagy ijedségére egy hatalmas pápaszemes-

kigyót vett észre, amely hóna alá bújlt s ott keresett volt magának éjszakai fekhelyet. Nagy ijedten felugrott s kimenekült a hajlékból. Künn azonban elszégyelte magát, hogy úgy megijedt. Ha a jó Isten megmentette őt saját hozzátartozóinak mérgezési kísérletétől, ha az a veszedelmes kigyó egész éjjel mellette feküdt, anélkül, hogy bántotta volna, akkor most nem kishitőség volt-e elszaladni? Visszament a hajlékba, óvatosan kihúzta takaróját a pápaszemes-kigyó alól. Félelmetes vendége csendesesen egy sarokba csúszott, anélkül, hogy rátámadt volna.

A fiatal Sadhu tovább megy, a csodálatos isteni oltalom e legújabb tapasztalatával meggazdagodva szívében. Népének személyes meggyőződés erejével hirdette az Isten Fiáról szóló örömhírt.

Utazgatása közben eljut az afgán határra is. Mikor meglátja, hogy odaát a pogányok között még sokkal nagyobb és veszélyesebb a sötétség, mint a saját hazájában elhatározza, hogy átmegy az idegen országba.

Ott fáradhatatlanul nyomul előre. Utitársainak, lakosoknak, minden alkalommal hirdeti a Jézus evangéliomát. Így jut el Jalabadba. Ott kémnek nézik. Egynehány bennszülött elhatározta, hogy éjjel elteszik láb alól. Az egyik bennszülött

fogott volna a nagy feladat megoldásához, a saját szíve templomát engedte megreformálni.

Ilyen reformációra van szükségünk! Krisztusnak kell megábrázolódnia szíveinkben. A régi, önző, bűnös, sőt gonosz «én»-ünknek, ama megromlott természetünknek, melyet szüleinktől való örökségként hoztunk magunkkal e világra, annak kell kihálnia belőlünk és a második Ádámnak, Krisztusnak kell megszületnie a szívünkben. Életünknek és egész valónknak ilyen gyökeres megújulása, az Isten Szelléből való újjászületésünk: ez az igazi reformáció, mely által újra feiragyg bennünk Istennek a képmása, mit egyébként a bűn homályosít el bennünk.

Oh, ma nagyon sokan vannak, kik a reformációról alkotott helytelen fogalmak párnáján alusznak és az «atyák dicső örökségé»-ről álmodozva, a hitelenség eredményezte gögjükben beképzelik, hogy nekik, mint protestánsoknak mennyi előnyük van lelkiükben, más szegény halandókkal szemben! Pedig a ki nem több, mint protestáns és a ki nem tud mást, mint protestálni, az egyáltalán nem számíthat az üdvösségre. A ki üdvözülni akar, bárki legyen, akár katolikus, akár protestáns, annak nem szabad nyugodni mindaddig, míg nem a Krisztus megábrázoltatott és Istennek a bűn által elhomályosított képmása eredeti tisztaságában újra fel nem ragyog benne!

R.

Különös adó. Berlin városa legujabban külön adót vet ki az éjszakai mulatókban mulatozó és költekező polgárokra. Feltartja a zsákot, hogy abból az pénzből, a mi ilyen helyeken gyakran csak úgy folyik, legalább valamit az állam számára is biztosítson. Egész okos berendezés! Nálunk is el kelne ilyen fajta adózás!

azonban ki a nyugodt tekintetű, meleg szerelettel teli Sadhuđt megsajnálta közölte a tervet Sundaral, ki erre aztán, az este beálltával a szomszéd faluba igyekezett. Úgy látszik azonban, hogy ott is gyanus személynek tartották, mert nem adtak neki hajlékot. Mikor az útszélen bandukolva egy elhagyott, összedőlő karavánfelszerre talált, nem sokat gondolkozott, hanem lefeküdt abban aludni. Ez a piszok-fészek tele volt moskítóval, poloskával s egyéb ázsiai féreggel. Mikor reggel el akarta hagyni a veszélyes, ragályos betegségeknek ezt a melegágyát már jöttek feléje a falúból a bennszülöttek. De magatartásuk most nem ellenséges, ellenkezőleg nagyon is tiszteletteljes. E szavakkal üdvözik Sundart: „Te igazán Allahnak választottja vagy. Idejöttél e borzalom helyére és sem meg nem fagyál, sem beteg nem lettél, hanem egészségesen hagyod el ezt a helyet. Majd visszavezetlek falujukba s arra kérik, hogy maradjon náluk. Sundar egy egész héttig marad ott. Napról-napra olvasta s magyarázta nekik az evangéliomot. Az afghánok csakhamar megszerették az ifjút s figyelmesen halgatták szavait. Amikor elbúcsúzott tőlük barátságuk jeléül egy új turbánnal s egy új »kurtá«-val (takaróval) ajándékozták meg.

Tudósítás

a budakeszii gyermeknyaralattási akciónk 1922. évi munkálkodásáról.

Egy időre magárahagyatva, esendben pihen immáron budakeszii gyermekotthonunk a gyönyörű erdő ölében. Az a szép erdő, mely oly sokszor felüdített bennünket, most már magára öltötte hűvös ősziöntését, mely a legvilágosabb vörös és sárga színektől kezdve a legsötétebb bronzárnyalatokig, a legkülönbözőbb színekben pompázik. Mintha az volna a törekvése, hogy összeszedi a legutolsó erejét is a végből, hogy a tájnak és az elcsendesedett, szinte kihalt gyermeknyaralóink képének a legszebb keretet nyújtsa. Olyan ez a tájkép, mintha a lenyugvó nap dicsfényvel árasztaná el, melynek szépsége hálát fakaszt a szívből a kegyelmes Isten és Atya iránt, azért a sok jóért és meleg napsugárért, mellyel megajándékozott bennünket a nyár folyamán s mellyel gyermekeinknek testi-lelki javát oly fáradhatatlan hűséggel munkálta. De hálával gondolunk azokra a jóttevőkre is, kik adományaikkal lehetővé tették gyermeknyaralattási akciónk munkáját és Isten gazdag áldását kérjük reájuk.

Szeptember 30-án költöztek haza utolsó fecskeink, hogy a családi otthon és az iskola körében a rájuk váró munka végzéséhez fogjanak. Gyermekotthonaink munkája egyelőre szünetel s mi reménykedve, kíváncsian várjuk, hogy az idén gondozott 171 gyermek közül kinek nyithatjuk meg majd jövőre ismét otthonaink ajtajait-ablakjait! Mert a gyermeknyaralattási akciónk az általa gondozott gyermekek szorgalmát és magaviseletét, figyelemmel fogja kísérni az egész iskolaév alatt úgy az otthonokban,

Sundar is megszerette ezeket az afghánokat s szívesen emlékezett vissza arra a hétre, amit Jalabadban töltött, különösen akkor, mikor később heteken át csak kemény, zárt szívű emberekkel találkozott.

Utját Kaschmirba vette. Mikor Kuschtwarba ért a falu lakóseit nagy izgalomban találta. Vajon mi történt? A lakósok a falu kenyérsütő kemencéjébe egy új, agyag lapot vettek, elég drágán. Ennek az agyaglapnak a közepe a legerősebb fűtésre is hideg maradt s a kenyér azon a helyen sohasem sült meg. Hiába javították. A szakemberek sem jöttek rá a hibára. Végül elhatározták, hogy megint újat vesznek. A régít szétdarabolták, hogy megtalálják a hibát. S ime, mikor széttörték, egy lapos féreg mászott ki belőle.

Sundar Singh számára ez az eset tanulságos példa volt.

Epen az nap intézte magához a kérdést, miért is választott oly nehéz pályát, hisz látszólag Isten nem nagyra értékeli az ő munkáját s kevés külső sikert ad neki. Most rájött arra, hogy épen az ilyen kételkedés volt az oka munkája eredménytelenségének; ingadozása volt az a titkos féreg, amely munkáját akadályozta. A fennit vá-

mint az iskolákban, hogy megtudja, kik lesznek a jövő nyáron érdemesek a jótéteményre. Ezzel jó lesz a szülőknek, meg a tanítóknak is számolni, mert az akció mérhetetlen áldozatokat hoz a gyermekek érdekében és csak természetes, hogy a vetésnek megfelelő aratást is vár a gyermekek erkölcsi szellemi életének mezőin. Azért támogassák és egészsítsék ki az akció nyári munkáját az által, hogy nemcsak intik és irányítják a gyermekeket, hanem a saját életükkel példát is adnak nekik.

Lapunkban, a „Békeharang“-ban már különböző képeket mutattunk be a lakóházainkról, valamint néhány hangulatos gyermekjelenetet is a szabadban. Ezek a képek széles körök előtt tették ismeretvé gyermekotthonainkat. A 3 világban 60 ágy nyert elhelyezést. 5 a felügyelők részére, a többi mind a gyermekek részére volt fenntartva.

A nyaralattási akció jun. 15-étől szeptember 30-ig tartott. Julius hónapban sarlach betegség lépett fel az egyik házunkban, a minék következtében egy ideig 8—10 ágy üresen állt. Ez a nyaralást igénylő gyermekek szempontjából bizonyos veszteséget jelent, mely veszteséget az egész idény alatt nem sikerült pótolnunk. De hála legyen az Úrnak, hogy egyéb súlyos megpróbáltatásoktól megőriztettünk. Így 171 gyermeknek nyújthatunk üdülést. A gyermekek nagyobb részt négy hétig lehettek otthonunkban. Csak néhány nagyon gyenge gyermek maradhatott négy héten túl körünkben; vagy olyan, kinél családi körülmények tették szükségessé a köztünkmaradást.

Sajnos nem állott rendelkezésünkre alkalmas étterem, amiért is száraz időben állandóan szabad ég alatt étkeztek a gyermekek. Esős

zolt élmény rávilágított Sundar lelki állapotára s kinyitotta szemeit.

Ezután az első utazás után, mely több hónapon át tartott, Sundar Singh megpihent Kotgarhban Simla mellett. Megkeresztelkedése után ott kezdte meg igehirdetői működését, mielőtt lement a »Panjab«-ba s Afghanistanon, Kachmiron s Belutschistanon át vándorolt volna. Ide tért vissza most is és később is még sokszor, hogyha pihenésre szorult vagy ha erőt akart gyűjteni a zárt Tibetbe való előtörésre. Mert Kotgarh a Tibetbe vezető ama út mellett fekszik, mely az alföldről Simlán át a Himalaja csupasz magaslataira vezet. Azon a vidéken úgyszólván csak alsóbbrendű kasztok laknak, melyek még igen elmaradottak. De Sundar azért szeret velük foglalkozni, mert főfeladatát abban látja, hogy a Jézus világosságát épen a legsötétebb helyekre vigye el.

Kotgarhban Sundar váratlanul jó barátot s kísérőt is talált a gazdag amerikai, Stokes úr személyében, aki életét és vagyonát a misszióknak szentelte. Stokes is a Sadhu ruháját viselte. Krisztusnak ez a két tanítványa: az előkelő hindu s a nagyműveltségű amerikai, együtt barangolt s még a legeldugottabb faluba is eljutottak. Ha

időben egy nagyobb szoba szolgált étterem gyanánt, melyben mintegy 50 gyermeknek biztosíthatunk szűkes ülőhelyet. Azért örültünk is, hogy a nyáron olyan keveset esett az eső. De a szeptemberi esőzés többször zavarba hozott bennünket. Milyen jó lesz, ha a tervbevett építkezés kiment bennünket a zavarból s jövőre lesz már megfelelő ebédlő termünk, a szükséges fürdő- és gazdasági helyiségek mellett, hogy úgy aztán az üzem és a vezetés is egyszerűbb és könnyebb lehessen.

Sokszor nehéz volt eligazodni a sok gyermek közt és éreztük gyengeségünket. De éreztük az Úr közelségét is és megtapasztaltuk erejét, különösen, mikor egy-egy dacos gyermekszív az Ó szeretetének hatása alatt megtörött. Hő vágyam volt és lesz, hogy a gyermekek nevelésében és az ügyek vezetésében én semmi —, az Úr pedig minden legyen! Adja az Úr továbbra is gazdag áldását csekély munkánkhoz, hogy az ideig és örökkévaló gyümölcsöt teremjen a gyermekek lelkében.

Dr. Posewitz Tivadarné.

KÜLÖNFÉLÉK.

Durdis-Schaarschmidt úrnő előadásai.

Ezekről az előadásokról lapunk 19. számában már részben beszámoltunk. Itt azonban érdekességénél fogva leközlünk e tárgyban még egy újsághirt is, melyet „Az Újság“ című napilap hozott szószerint a következőképen: Éjféle misszió. A hamburgi éjféle misszió egyik tagja, Durdis-Schaarschmidt Mária az elmúlt heten

valahol nem a dzsungelben, hanem valamely ház verandáján tölthették az éjszakát s reggel egy darabka száraz kenyeret kaptak, még meg voltak elégedve.

Az ilyen »üdülés« Sundar amúgy is megromgálta egészségét még jobban aláásta úgy, hogy mikor egészségtelen vidéken gyalogoltak, az indiai ifjú lábba esett, amit nagy belső fájdalmak kísértek. De azért csak tovább gyalogolt, amíg az úton eszméletlenül nem rogyott össze. Stokes több kilométernyi távolságra cipelle holtbeteg barátját. Egy vallási szempontból teljesen közömbös európai ember házában szives fogadtatásra találtak. Sundar Singhet gondos ápolásban részesítették s Stokes szeretetreméltó házigazdájának elbeszélte az ifjunak hősiességét.

Mikor egy bizonyos idő elteltével folytatták útjukat nemcsak a fiatal Sadhu volt ismét egészséges, hanem a házigazda is, még addig nem ismert belső erőt nyert, amely életét új tartalommal töltötte meg.

A két útitárs fáradhatatlanul járt-kelt az országban, mint egykoron Pál és Barnabas. Még a legveszélyesebb vállalkozástól sem riadtak vissza, ha arról volt szó, hogy a sötétben bolyongó emberekhez elvigyék a világosságot s a

Budapesten járt. Az éjjeli misszió a prostitúció és alkoholizmus ellen küzd és kiküldöttje a budapesti methodista egyház lelkészével, Wallraabenstein Jakabbal együtt felkereste az itteni bűntanyákat.

Velük együtt három detektív is elment, Munkácsy főfelügyelő, Lenkey Márton és Halbarth Károly. Az örömeik vidám tanyáit keresték fel és az eltévelyedett leányokat erkölcsös életre intették.

Mindenütt nagy feltűnést keltett az éjjeli misszió egyszerű egyenruháját viselő tisztességes hölgy, aki intő szelid szóval fordult az eltévelyedett leányokhoz. A családi élet szépségeit világította meg és helyzetük szomorúságát tárta fel előttük. A methodista pap magyar nyelven tolmácsolta szavait, a detektívek pedig más idegen nyelveken.

Az egyik ilyen mozgalmas helyen eleinte kétkedve, gúnyos mosollyal fogadták a szelid és jámbor intéseket de csakhamar mély meghatottság fogta el az éjszaka rabjait. A jelenvolt férfiak sem tudták lepézni meghatottságukat. S ahol máskor tombol a vígság, most könnyező szemű leányok járultak a missziós hölgy elé s kezét csókolgatva, imára nyílt meg az ajkuk.

Egy előkelő francia származású leány pedig, akit szintén idesorolt a tobzó élet hiu fénye, a bizottság látogatásakor sirva jelentette be, hogy szabadulni akar. Azonnal el is hagyta a bűn tanyáját. Segélyt kapott s az előkelő francia leány munkába állott egy magyar gyárba. Munkával akarja megkeresni kenyerét.

Az éjjeli misszió látogatása különben több helyen sikerrel járt s igen sok züllésnek indult leányt mentett meg a társadalom számára.

Durdis-Schaarschmidt Márta egyébként

boldogtalanokhoz a mennyei békét. 1907-ben heteken át dolgoztak Sabhatuban a belpoklosok s Lahoreban a pestisbetegek menhelyében. Úgy éltek itt a betegekkel mint a jó pajtások s hogy miben áll a keresztyén hit titka, azt megmutatták nemcsak prédikálásukkal, hanem szeretetükkel.

A következő évben Stokes Amerikába utazott, hogy megrongált egészségét helyreállítsa. A fiatal Sadhu magára maradt s egyedül folytatta útját.

Valami erő Palestinába vonzotta Sundar Singhet. Szerette volna felkeresni azokat a helyeket ahol Üdvözítője járt egykoron. A mai Jeruzsálem aligha látott volna áhítatosabb keresztesvitézt, mint az egykori előkelő hindu fiú. Ilyencéltől délfelé, a tengerfelé vette útját. Már elérte Karachit. De a Jeruzsálembé való utazás oly sok akadályba s nehézségbe ütközött, hogy letett eme szándékáról. De azért folytatta délfelé útját, hogy Bombayba jusson. Már ez a vállalkozás is elég nehéz volt. Sem az utat, sem az ország nyelvét nem ismerte. A nála megszokott kitarító energiával vágott neki a több száz kilométeres utnak s eljutott Nasikig, amely már elég közel volt Bombayhoz. Mindazonáltal még mindig 140 kilométernyi távolság választotta el céljától. Éhezve,

egész Európát beutazza és mindenütt hasonló módon küzd a prostitúció ellen. Budapestről Nyiregyházára utazott, majd az ország többi városában folytatja működését az erkölcs szent nevében.

Búcsúünnepély Kaposszekcsőn. Szép ünnepély volt Kaposszekcsőn, okt. 16-án, Ekkor búcsúzott az ottani gyülekezetünkől Hecker Katalin, ki Frankfurtba készül a diakonissza-képző intézetbe. Ő már a második tag a kaposszekcsői gyülekezetből és a Hecker családból, a ki, mint diakonissza akarja szolgálni az Urat a betegeken, a szegényeken és a gyermekeken teljesítendő szeretetmunkával Tavaly, június 24-én idősebb nővére Erzsébet búcsúzott el a kaposszekcsői testvérektől, ki most már a frankfurti kórházban, mint próbatestvér végez áldásos szolgálatot. Legközelebb bemutatjuk az első magyar methodista diakonisszák képét, a melyen Erzsébet testvér is látható.

Hecker Katalin testvérnőt a gyülekezet, melynek kebeléből kikerült, sok áldáskívánattal bocsátotta útra. A gyülekezet ifjú tagjai a dél-utáni búcsúünnepélyen több költeményt szavaltak. Volt több karének, sőt egy igen szép, búcsúszóvegű szólóének is. A helyi prédikátor Mt. 4:18-20. alapján utalt arra, hogy az Ur először megtérésre hív, azután állít munkába. Az apostoloknak sem az volt az első találkozásuk Jézussal, mikor elhagyták hálójukat és hozzátartozóikat az Ur hívására. Hanem Ján. 1. fejezetéből tudjuk, hogy előbb megtértek. János még az óráját is megtartotta annak az alkalomnak, midőn először találkozott az Urral és megtért hozzá: Ján. 1:39. Aztán még sok idő telett el addig, mire az apostolok kiküldettek munkára. Ez idő alatt be kellett igazodnia annak, hogy alkalmasak-e speciális

szomjazva vérző, fájó lábakkal egy missziói államást keresett fel. Ott egy szolga azt mondta, hogy várakozzék. míg bejelenti őt a misszionáriusnak. A misszionáriussal folytatott rövid beszélgetés közben Sundar megemlítette, hogy ő „keresztyén Sadhu”. Amde a misszionárius hitetlenül rázta a fejét, mert Sundart ügyes kolduló fakirnak tartotta s nem vett magának annyi fáradságot, hogy megvizsgálja a dolgot, vajjon Sundar tényleg keresztyén-e, vagy csak annak adja ki magát, hogy alamizsnát kapjon. Az ifju nem lévén tolakodó természetű szerényen, barátságosan elköszön s odébb áll bár majdnem összeroskad a fáradságtól. Alig ment azonban pár száz lépést, utána futott a missziói állomás szolgája egy csomaggal a kezében. Elfelejtették őt megkérdezni, hogy mi a neve. Ma reggel csomag érkezett valami Sundar Singh Sadhu részére, ha ő volna az, úgy vegye át a neki szóló csomagot. Az ifju átvette a küldeményt s aztán tovább ballagott, míg egy patak partján árnyékos helyre lefeküdt, hogy sebes lábait pihentesse. Oly fáradt volt, hogy gondolkozni is alig bírt. A misszionáriusnak vele szemben tanúsított barátságatlansága testi fáradságát még lelki fáradsággal is tetézte. A kimerültségtől szeméi lecsukódtak. Hogy mennyi ideig feküdt

szolgálatra. De amikor aztán a maga idején az Úr elhívta tanítványait a földi munka mellől, az Ő országának speciális munkájába, akkor nem volt idő a habozásra és testi kesergésre, akkor örömmel mehetett az elhívott lélek, elfelejtve és elhagyva mindent, nemcsak a hálókat, hanem még a szülőket és hozzátartozókat is. Így van ez ma is. Este aztán közös úrvacsora vétel fejezte be a búcsúünnepélyt. Isten áldása kísérje az elhívott testvérnőt!

Bethániai diakonissza. A midőn a methodisták ezt a szót hallják nem gondolnak másra, mint a frankfurti diakonissza intézet kötelékéhez tartozó diakonissza testvérré. Mert a methodista egyházban van több diakonissza intézet is. De hazánkban csak ennek a frankfurti Bethánia diakonissza-intézetnek van egy állomása Budapesten a Margit-körúton. Innen volt lenni Győr-könyben Baumann prédikátor ápolására egy Diakonissza-testvér, nem pedig a magyarországi Bethánia-egyesület kötelékéből. Ezt a félreértések elkerülése végett készséggel megemlítjük. De utóvégre nem tehetünk arról, hogy hasonló, vagy azonos elnevezésekből esetleg félreértések támadnak. „Bethánia”, „Bethel”, „Saropta” stb. éppen úgy több van a világon, mint Pista, vagy Juliska.

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

a Szentírás naponkénti olvasásához.

Vasárnap, november 5. A hűség megjutalmazása.

Dán. 3:22-30. Nabukodonozor király a tűzes kemencét annyira felhevítette, hogy azokat, kik a három elítéltet megköltözve vitték a kemencéhez, megöli a tűznek lángja.

igy, men tudja. Szemei végre megakadtak a mellette fekvő csomagon, melyet ismeretlen kéz címzett s mely oly csodálatos módon jutott birtokába. Kibontva azt minden féle-ennivalót talált abban. A csomag közepén papírba tekerve egy aranypénz darab is volt. Ezzel a pénzzel majd jó darab útát tehet meg vasuton, hogy kimélje fáradt, fájos lábait.

Sundar Istennek ily kegyelmes gondoskodásától s atyai szeretetétől mélyen meghatva össze kulcsolta kezeit s forró hálaimát rebegett.

Sundar életében ez a csodálatos megelégitetés és segítség nem volt az egyetlen eset. Amikor egyszer Kenyomban predikált, oly sok ellenséges indulatu hallgatója volt, hogy éltenszomjan el kellett menekülnie a dzsungelbe, az indiai pusztába. Csálódoltan s fáradtan aludt el egy fa alatt. Éjfél tájban felkeltik. Két ember áll mellette; az egyiknek kezében egy bögre víz, a másik kezében étel. Amennyire a Sadhu a sötétségben képes volt megismerni őket, bennszülöttek lehettek. Titkos kereszténynek talán? vagy pogányok, akiket megragadott a predikációja s kik polgártársaiktól való félelmükben csak az éj sötétjében merték hálájukat ily módon kifejezni? Nem volt ideje őket megkérdezni, mert éppen

(22. vers.) De az elítélteknek nem árthatott a tűzes kemence. Rajtuk beteljesedett Istennek Ézsaiás próféta által adott ígérete: „Mikor vizen megy át, én veled vagyok és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg és a láng meg nem perzsel téged.” (43:2.) Nabukodonozor rémülten látja, hogy az általa elítélteknek a hatalmas, nagy Isten jön segítségére, ki megoldotta a a tűzbevetett férfiak bilincseit s természetfeletti erővel megszüntette a tűznek természetes erejét azokra vonatkozólag, kiknek hozzá való hűségét csodálatos szabadulással akarta megjutalmazni. Nabukodonozor a három megköltözött férfi helyett négyet lát szabadon járnai a tűzben. A negyediknek ábrázata pedig olyan, mint Isten Fiáé. (25. vers.) Ki volt ez a negyedik? A szabadító Krisztus. Ő még ma sem hagyhatja cserben azokat, kik Reá támaszkodnak!

Hét, november 6. Nabukodonozor megtérése.

Dán. 3:31-33. Nabukodonozort mélységes megálatlatásokon keresztül vezette az Úr. Igen erős eszközökhöz kellett az Úrnak nyúlnia, hogy elérhesse üdvösséges céljait a királlyal. De nem volt hiábavaló a sok fáradozás. Nabukodonozor maga beszéli el megtérése történetét, a melyet az Úr magasztalásával kezd és azzal is végez. (v. ö. 4:34.) Mintegy végrendeletképpen hagyta hátra a király azt, a mit „illendő dolognak” tartott „megjelenteni” (32.) s Dániel ezt az írást egész terjedelmében fel is vette a könyvébe.

A Te életben milyen eszközöket használt már az Úr a célból, hogy elvigyen új életre? Oh, ne neheztel meg az Úrnak munkáját!

Hét, november 7. Az Úr intése. Dán. 4:1-24.

Az Úr álom által inti meg Nabukodonozor királyt. Abból a tanácsból, a mit a 24. vers szerint Dániel ad a királynak, úgy látszik, hogy Nabukodonozor kevélységében igazágtalan és hamis útra tért és különösen a szegények iránt való kötelességéről feledkezelt meg. Ez a veszedelem sokszor fenyegeti az uralkodókat, a vezető fér-

oly csendesen mint jöttek, el is tűntek az éj sötétjében.

A sok csalódás mellett azonban munkájának váratlan eredményében is gyönyörködhetett a fiatal misszionárius.

Már egy hét óta predikált Sundar Jubbulpore főutcáján. Predikációja itt-ott felkeltette az emberek érdeklődését. Egy napon, mikor az egybegyűlt sokaságnak megint predikált, egy fanatikus Mulwi: egy mohamedán «szent», áttűrködött a tömegben s hatalmas pofont adott neki. Sundar szó nélkül odatartotta másik orcáját is. Erre a mohamedán izgalma lecsillapodott. Éjjel a Mulwi egy szolgát küldött a helység bennszülött keresztényen katechétájához, azon hiszemben, hogy a Sadhu nála van szállva. Kérte a Sadhut, fáradjon el hozzá, mert má magaviselete miatt nem talált nyugtot s szeretne tőle bocsánatot kérni. Sundar nem volt ott, hanem a magányba vonult vissza. Mikor reggel megint megjelent a főutcán, a katecheta elbeszélte neki az éjszakai megbízást, mire mindketten felkeresték a Mulwit. Ez igen szívesen fogadta őket, bocsánatot kért Sundartól, ki örömet megbocsátott neki.

(Folyt. köv.)

fiakat. Nagy hatalom adatott nekik. Miként annak a király által álomban látott fának a magassága „rendkívüli” volt. (7. vers.) S nemcsak védelmet nyújtani hivatottak az alattvalóknak, hanem azoknak táplálékáról gondoskodni és megélhetését is biztosítani. Mint a hogy a fa gyümölcse táplálékot nyújt mindenknek és a hogy alatta árnyékot találnak a mező vadai és az ég madarai. De jaj annak, vagy azoknak, ki, vagy kik visszaélnék a nekik adott hatalommal!

Dániel sajnálja a királyt, a kinek bátran hívja adja a reá váró rettenetes jövőt. „Közel egy óráig rémüldözök”. Annyira szívére vette a király jövő sorsát. De szeretettel inti, hogy térjen meg. Ép úgy, mint a hogy az Úr is álom által figyelmezteti, mert nem akarja a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen. Téged hányszor figyelmeztetett már az Úr? S meddig fog még figyelmeztetni?

Szerda, november 8. A kevélyek megaláztatása
Dán. 4: 25—34. Egy teljes esztendeig várt az Úr, az álomban adott intés után, de a király csak a régi maradt, sőt egyre kevélyebb és keményebb lett. Ekkor, egy napon, amidőn a király, palotájának u. n. függő kereteiben sétálva, öndicséretében szinte az istenítésig vetemedett (27.) egy égi szó elhangzása után, hirtelen elborult az elméje, úgy, hogy ökörnek képzelve magát, fűvet evett, a szabadban aludt és az égi harmat öntözte a testét. Dühöngésében nemcsak a ruháit tépte le magáról, hanem a közelébe sem engedett senkit, úgy, hogy tisztálkodás hiányában megnövekedett és összeragadt hajszálai, mint sastollak tarkták a testét, körmei meg megnőttek és megömbölyödtek, mint a madarak karma. De az Úr könyörült rajta. S mikor a király egy világos pillanatában az Urat hívta segítségül, meggyógyult, sőt királyságát is visszanyerte. Oh, mily kegyelmes az Úr! Még büntetve is szeret és javunkat munkálja! Ezt el ne felejtjük! Jer. 29: 11. Erre eszméljünk rá, mint a hogy világos pillanatában a király is feleszmélt!

Csütörtök, november 9. A borban nem igazság, hanem káromlás van
Dán. 5: 1—2. Belsazar, Nabukodonozor unokája volt. Abból, hogy a 2. versben arról van szó, hogy Nabukodonozor, Belsazarának atyja, sokan arra következtetnek, hogy Belsazar fia volt Nabukodonozornak és nem unokája. De ez a következtetés helytelen. Mert nemcsak a héber, hanem több keleti nyelvben ez a szó: „atyja” nemcsak valakinek szülő-édesatyját, hanem valami őst jelent. Nabukodonozor fia: Evil-Merodák, kiról II. Kir. 25: 27. és Jer. 52: 31-ben olvassuk, csak rövid ideig uralkodott. Ennek fia Belsazar tehát Nabukodonozornak unokája volt. (v. ö. Jer. 27: 7.) Belsazar, atyjának meggyilkolása után a Médek országából tért vissza Babilóniába, a honnan atyja ellenségei elől menekült oda. Most, elfelejtve minden előbbi bajt és próbát, a dözsölésnek adta oda magát. Főembereivel együtt lakmározik s borozás közben csúfolni kezdi azt a szent Istent, a kinek a jeruzsalemi templomban a zsidók részéről elhelyezett és Nabukodonozor által elrabolt edényeit szentségtelen célokra használni nem átkodik. Ma is úgy van ez. Az ember ittas állapotban képes a legelvetemedettebb káromlásra!

Péntek, november 10. A jókedv nem ismer határt.
Dán. 5: 3—4. A király parancsát teljesítik. Az Úr templomából elrabolt szent edényeket beviszik a mulató-terembe s aztán beszélgetés közben s énekben dicsérik az ő pogány isteneiket és léha, erkölcstelen életfelfogásukat. Természetes, hogy ezzel kapcsolatban gyalázták az Urat. Hisz Ő mondja: Mt. 12: 30. A léha nyolák, az elbizakodott, kévély

felkiállítások, mint a minő ez: „Sose halunk meg!”, a mik a borozó, mulatózó társaságokban ma ép úgy napirenden vannak, mint Belsazar idejében, ma sem minősülhetők másnak, mint a pogány életfelfogás dicséretének és az élő, igaz Isten gyalázásának.

Szombat, november 11. Isten nem csúfoltatik meg.
Dán. 5: 5—7. Akkor, midőn a jókedv és a mámor tetőfokára hágott, kijelentette az Úr, hogy Ő nem engedi magát megcsúfoltatni. Egy emberi kéz jelenik meg a királyllyal szemben levő falon, azon a helyen, melyet a teremben levő lámpás leginkább megvilágított s a király rémületére néhány érthetetlen szót ír oda. Erre a király annyira megrémült, hogy nemcsak halálra sápadt, hanem remegni kezdett, mint a kocsonya, annyira, hogy térdei egymáshoz verődének és erősen kiáltozott segítségért. Azonban sajnos, az embereknel, a világi bölcseneknel, a kaldeusoknál keres segítséget. Tőlük várja a titkos irás megfejtését. — Az Úr ma is sokszor valami különös elemi csapás, vagy természetfeletti jelenség által akarja felhátrálni az embereket bűnös mámorukból és elbizakodottságukból. És ilyenkor az emberek megijednek nagyon, megállanak egy pillanatra, elgondolkoznak a törént és tapasztalt dolgok felett, de csakhamar ismét napirendre térnek felette, vagy természetes magyarázatát keresik a dolognak és rossz helyen keresik a segítséget. De Istenhez nem fordulnak és meg nem térnek. Épen úgy, mint Belsazar király!

Vasárnap, november 12. Az elfelejtett Dániel elhívása.
Dán. 5: 8—12. Belsazar király nem is tud Dánielről. Annyira feledésbe ment Istennek ez az embere. De a szükség, a zavar, a tanácsadók és világi bölcsenek tehetetlensége, tudatlansága azükségessé tette a feltelet és megvetelt, a kicsúfolt és elfelejtett Dániel előhívását, kire az özvegy királyné, Belsazar nagyanyja még világosan visszamemlékszik, mint ki régen Nabukodonozornak is megfejtette álmát. Így szorúl rá a világ többszörönként Istennek kicsúfolt gyermekeire. Ma is, ha valami nehéz feladatot kell megoldani, a mely különös önmegtagadást, hűséget és pontosságot követel, nem ritkán, sőt legtöbbször az Isten gyermekeit, az egyébként kigúnyolt szenteket keresik.

Hétfő, november 13. Hogyan fogadja ő király Dánielt?
Dán. 5: 13—16. Belsazar egyáltalán nem ismeri Dánielt. Tudakozódik tőle, hogy ő-e az, a kiról már hírből értesült. Milyen másként fogadja ő Nabukodonozor királyt (4: 6.) De Belsazar király is mutat legalább annyi jóindulatot Dániel iránt, hogy hajlandó ugyanazokat az ajándékokat megadni neki, a miket a kaldeusoknak és világi bölcseneknek is felajánlott, az esetre, ha megfejti az irást. Ez az ígélet és hajlandóság könnyen részrehajlóvá tette volna Dánielt, ha nem lett volna elég erős az Úrban és az igazságban. Hányszor engedted magadat már megvesztegetni, sokkal olcsóbb áron, tán csak egy mosoly árán is? Ne felejtse el Dániel határozottságát!

Kedd, nov. 14. Mit mond Dániel a királynak?
Dán. 5: 17—24. Dániel megörzi függetlenségét a király előtt. S hogy ezt megtehesse, visszautasítja a királynak felajánlott ajándékait. Együttal figyelmezteti a királyt, Istennek újmutatásaira családjának multjában és saját életében. De szemére veti Dániel a királynak elvetemült cselekedeteit is, hogy kevélységében arra vetemedett, hogy a szent Istent kicsúfolta és a templomból elrabolt szent edényeket megbecstelenítette. Ezzel Isten haragját méltán kiérdemelte. Oh, kedves Lélek, ha bizonyos nehézségeidben, zavaros helyzeteidben tán így méltatlankodol: „Hát

ezt mivel érdemeltem meg?": tekints vissza az életedbe, a multadba, nem fogod-e ott az okát megtalálni jelen helyzetednek? És alázkodjál meg Isten sújtó keze alatt, még mielőtt késő volna erre az idő.

Szerda, november 15. Dániel megfejtí a titkos írást. Dán. 5:25—28. Dániel elolvassa a titkos írást, de meg is fejtí. „Mene”: számbavette Isten a te országiasodat, határt szabott neki, mely pontos időre terjed és véget vet annak. Ezt már elhatározta Isten magában s ez olyan bizonyos, mintha már meg is történt volna. „Tekel”: megmértéttel a mérlegen és híjjával találattál. Mint valami ezüst vagy arany pénz, a mely a kelleténél kevesebbet nyom a latban. Te beföltöd-e az Isten által rendelt mértéket? „Peresz”: felosztatott a te országod a Médek és a perzsák között. Itt Dániel már nem fűz tanácsot az írás magyarázatához, mint Nabukodonozor álmának megfejtésénél (v. ö. 4:24), mert tudta, hogy Belsazár királynál már elmúlt a kegyelmi idő. Mily borzasztó ilyen átok alatt sınıylódni!

Csütörtök, nveember 16. A királyi ígért betartása. Dán. 5:29. A király még meg akarja mutatni, hogy királyi szava és ígerte áll, bármennyire rosszat is mondott a jóslat. A 7. és 16. versben adott szavának végrehajtását elrendeli. De ismét csak a saját hatalmával számolt. S mert ennek elérkezett már a vége, azért elszámította magát. A parancsot már aligha hajtották végre, hisz még ugyanazon az éjszakán meggyilkolták a királyt. Oh, milyen keserves az ilyen elszámítás! Vigyázzunk, hogy valamiképen mi is él ne számítsuk magunkat!

Péntek, november 17. Belsazár király halála. Dán. 5:30. Hogy miképen halt meg Belsazár király, azon az emlékeztetés éjszakán, erre nézve nincsenek biztos adataink. Némelyek úgy gondolják, hogy két szolgája gyilkolta volna meg, Az egyik: Gadaba, becsületét akarta megtorolni, mert a király ezt a szolgáját megeseonkíttatta. A másik: Gobrya, a fiának haláláért akart bosszút állani a királyon, mert ez, azt egy vadászat alkalmával gyilkolta meg. Mások úgy vélik, hogy a királyt saját sógora: Nerigissar gyilkolta meg. Ismét mások azt állítják — s ez látszik legvalószínűbbnek, hogy a királyt Dárius és Cyrus emberei gyilkolták meg, kik már előzőleg ostrom alá vették Babylon várost és azon éjszakán vették volna be azt, midőn Belsazár könnyelműen mulatozott főembereivel. Mt. 24:42!

Szombat, november 18. Dárius méd király hódtása. Dán. 5:31. A méd Dárius, Cyrus nagybátyja és ipa volt. Cyrus anyja ugyanis testvére volt Dárius-

ISTENTISZTELETEK SORRENDJE:

Budapest. VI., Felsőerdősor 5. sz. 1 em. csüt. d. u. 7 óra-
kor bibliára; vasárnap d. e. 10 óra-
kor istentisztelet.

Budapest, Országbirt-út 12—14. sz. alatt szerdán este
7 óra-
kor; vasárnap d. u. 8 óra-
kor.

Hispesien Nagy Sándor utca 5 szám alatt minden pénteken
este 7 óra-
kor és vasárnap délután 1/2 4 óra-
kor.

Ginkota Ehmman-telep 3. barak 2. ajtó alatt szerdán este
7 óra-
kor; vasárnap d. e. 10 és délután 5 óra-
kor.

Nyiregyházdán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este
7 óra-
kor, szerdán és pénteken este 7 óra-
kor

Sásdon minden másodík vasárnap, este 7 óra-
kor.

Dombóvár Bezerédj-u. 27. minden más. vas., este 7-
kor.

Kaponyár. Németh István utca 2. szám alatt, minden
kedden este 1/2 8 óra-
kor.

nak és Cyrus később Dárius leányát, tehát unokanővérét vette feleségül. Megkülönböztetendő ez a Dárius a Dárius Hystaspidótól, ki a perzsa birodalomnak volt 3. királya. (v. ö. Ezs. dr. 4:5, 24.) Babilont Dárius Cyrus kezéből fogadta, mert azt Cyrus hódította meg s adta át Dáriusnak, kit atyaként tisztelt.

VASÁRNAPI ISKOLA

Tivadar fillére. *A doktor 20*

Mit végez a legtöbb gyermek azzal a fillérel, a mit ajándékba kap valakitől? Tudod-e gyermekem? Én tudom, hogy mit tett vele Tivadar. Idősebb testvérnénje egy Afrikában munkálkodó missziónáriusnak volt a felesége és a családban éppen ládat csomagoltak számára, melyben mindenféle szükséges dolgot küldtek neki hazulról. Midőn ki-k hozta csomagolásra, a missziónárius családnak szánt adományát, Tivadar így szólt: „Én a filléremet szeretném odaadni. — De mit vegyünk rajta? — hangzott fel a következő kérdés. Végre megállapodtak abban, hogy traktátust vesznek a filléren, annak megszerzési történelét ráírják a traktátus szélére s imádkozni fognak azért, hogy Isten különösképen áldja meg azt az olvasmányt hosszú útjában. — A láda szerencsésen eljutott a missziói állomásra és ama sok értékes tárgy között, a mit abból kicsomagoltak, a Tivadar ajándékát egy ideig észre sem vették. De Isten figyelmét és tekintetét nem kerülte ki. Egy napon egy bennszülött tanító útra kerekedett, hogy a missziói állomásról felkeresse azt az iskolát, a mely egy hegyen túl feküdt. Ez a tanító jól ismerte az ottani nyelvet és nagy segítségére volt a missziónáriusoknak, de nem volt kérsztyén. Ellenállott a missziónáriusok minden kísérletének, ha azon voltak, hogy megtérésre bírják őt. — Midőn átnéztek néhány papirost, megtalálták a Tivadar traktátusát is azzal a széljegyzettel, a mely megemlíti, hogy otthon imádkozták azért, hogy a traktátus valami jót eredményezzen. Ezt a traktátust átadták hát annak a bennszülött tanítónak. Ez elolvasta azt útjában és amit a missziónáriusoknak évekre terjedő munkája nem volt képes elérni, azt az eredményt meghozta a traktátus. Az a tanító komoly kérsztyénné alakult át. Nagy volt már most azoknak az öröme, a kik átadták a tanítónak a traktátust; és nagy öröm van mennyekben is egy megtérő bűnös felett. Látjátok már most, hogy miként idézett elő örömet a mennyekben annak a kis Tivadarnak a fillére.

Kicsiny gyermekeknek
Kevés fillére
Sokszor áldást áraszt
Pogány szívekbe.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.

TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

EGÉSZ ÉVRE 96— K

FÉLÉVRE 48— K

EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA.

Csak egy lépés. *Halál*

A háborus években történt. Szülőfalumban voltam szüleimet látogatni. A szomszéd faluban németországi tréncatonák pihenték ki a szerb offenzíva fáradalmait. Magyaros vendégszeretet fedettette a dicső szövetségesekkel a harcmező ezerféle veszélyét. Oly jól érezték magukat, távol az ágyuk bőmbőlésétől, a puskák ropogásától! Itt a csendes, kis magyar faluban, nem szórja gyilkos golyóit a gépfegyver, itt nem arat a halál.

Egy napon az egyik katona le akart szállni az álló kocsirol, amelyről sebes vágatás, gyilkos golyózár középette annyiszor leszállt, felszállt, de ma, valahogyan félrelépett, kicsúszott, kitérte a nyakát s menten szörnyethalt! Amikor naponta jobbról, balról kaszált a halál társait, akkor gondolt a halálra, de most, távol a harci zajtól, pihenés és enekszó közben, mikor övére gondolva, a boldog viszontlátás álmait szövögette, most nem gondolt a halálra. S ime a halál éppen most ragadta őt ki az élők sorából. Igen, »közte és a halál közt csak egy lépés volt«, mint a Biblia mondja.

Ezután az eset után, pár napra, láttam, amint egy, még java korában élő rokonom, egy délután kihajtott lovával a falu melletti szőlőjébe, permetezni. Lovát kifogta s a kocsihoz kötötte, ő pedig végezte a dolgát. Szőlője közvetlenül a vasuti sinek mellett terült el. Mikor rokonom látta a robogó vonatot közeledni, odasietett a kocsihoz, eloldotta a lovat, hogy az a vonattól való félelmében fel ne borítsa a kocsit. A ló hallva a vonat dühörgését s látva a pőfékelő gőzöst, ide-oda ugrándozott, magával rántva s ragadva rokonomat, mindig közelebb s közelebb a sinek felé, miglen egyszerre egy hatalmas ugrással s rántással a gazdát a vonat kerekei alá rántotta. Pár órai kinlódás után rokonom meghalt.

Mikor délután kihajtott jó erőben, egészségben, nem gondolta, hogy ez az utolsó útja, hogy még ma az örök bíró elé lép. A kocsi is, a ló is elég távol volt a vonattól s mégis megtörtént a szerencsétlenség! Beigazolódott a bibliai igazság: »Köztem és a halál közt csak egy lépés van!«

Még most is élénk emlékezetemben van az a fiatal, erős, egészséges anya, aki négy gyer-

Sundar Singh.

VII
(Folytatás.)

A missziót szemindriumban.

A fiatal Sundarnak hirtelen s prédikatori tevékenységének eredményes volta magára vonta a missziói társulatok figyelmét. A fiatal Sundarnak már akkor is hatalmas szónoki tehetsége volt s a hallgatók — különösen a bennszülött keresztyének — nagyon szerették hallgatni.

Foglalkoztak a gondolattal, hogy részére megfelelő munkateret teremtsenek; de ehhez az alapos kiképzés nélkülözhetetlen. Azért meghívták, hogy a Lahorei Szent János theol. szemindriumban folytassa tanulmányait. Mivel az első alapvizsgát minden akadály nélkül letette, a második tanulmányi évbe iratkozhatott.

Az 1909. és 1910. éveket főként tudományos tanulmányokra fordította. De a szünidőt prédikálásra használta fel. Most is viselte a Sadhu sárga ruháját. «Keresztyén Sadhu» akkoriban valami egészen új jelenség volt. Sokak előtt ilyesmi ellenmondásnak tünt fel s Sundar Singhnek sok csipős megjegyzést kellett eltűrnie.

De semmiféle kritika sem tudta őt elhatározásában megingatni.

Szemináriumai tanulmányainak befejeztével Sundar Singhet a kerületi missziói vezetőség prédikátornak nevezte ki.

Újra a sötét Tibet felé vette útját. Szívesen vissza-visszatért a kedves, csendes hegyi faluba, Kotgarhba, ahol angol misszionáriusokkal együtt dolgozott. Wesley János egyszer azt mondotta: «Az egész világ az én parochiám». Ez volt Sundar Singhnek is az elve. Ahol hallani akarták, ott prédikált.

Az evangelizációi munkának ez a módja azonban ellentmondott a szokásos missziói munkának; figyelmeztették a fiatal embert, hogy ezzel fel kell hagynia, ha egyszer a lelkeszi hivatal viselésébe felszentelik. Ez a kilátás azonban Sundar Singh meggyőződésének semmiképpen sem felelt meg.

Csendes, komoly imában keresett világosságot. Vajjon azt az utat kövesse-e, amely most megnyílt előtte, s amelyre tanulmányai alapján félig már rálépett? Vajjon pappá szenteltesse-e magát s arra az állomásra menjen-e, ahova a missziói vezetőség küldi őt?

mekével küzdött a létért. Férje a fronton volt. Az asszonynak kellett kenyérről s ruháról gondoskodnia. A télire való fűtőanyagot is ő szerezte be künn a falu melletti erdőben. Egy nagy szekérre való galyfát szedett össze. Ő maga felült a jólmegrakott szekér tetejére. Az út rossz volt, a szél tombolt, erőlködött, mintha felakarta volna fordítani a szekeret. Egy fordulónál kátyuba zökent a szekér, oldalt hajolt, a szél is kapva kapott ezen s szintén nagyot lökött még rajta, úgy, hogy a szekér felborult, az asszony pedig magas ívben röpülve, úgy vágódott a földhöz, hogy agyrázkódás következtében meghalt, hátrahagyva négy apró gyermeket!

Mikor az asszony fáért ment, dehogyan gondolt arra, hogy annál a fánál már nem fog melegedni, dehogyan gondolt arra, hogy négy gyermekét itt kell hagynia. Mint erős, egészséges asszony ment a dolga után s mint haldokló roncsot hozták haza. Reggel még virult, este már elhervadt. Valóban rajta is beteljesedett a Biblia szava: »Köztem és a halál közt csak egy lépés vagyon!«

Az az életerős, fiatal nyiregyházi gazda, a ki a nyáron künn őrizte dinnyeföldjét, hogy tolvaj ember kárt ne tegyen benne, talán már előre örvendett a gazdag jó termésnek. Talán tervezgette hogy hozzátartozóit meglepi majd az érett gyümölcscsel. Örvendező lélekkel hajtotta álomra fejét s aludta az igazak álmát. S talán éppen akkor, mikor legszebben szövögette az álmot, véletlenül eldördült mellette heverő fegyvere s a fiatal, életerős embernek vége volt! Hirtelen gyászba borult egy család! Hirtelen vége szakadt egy reménydús fiatal életnek! Valóban: »Közte és a halál között csak egy lépés volt!«

Világos lett előtte, hogy nem ez az út vár rá, Isten inkább a Sadhu útját mutatta neki. Prédikátorrá való kinevezését visszaküldte a püspöknek azzal a megjegyzéssel, ő érzi, hogy neki más a hivatása, neki ott kell prédikálnia, ahová Isten küldi, anélkül, hogy valamely egyházhoz tartoznék. Lefroy püspök, ki ma az indiai angol egyházban érsek, nem gondolkozott szűkkeblűen s nem gördített akadályokat az ifju útjába.

Sundar Singh végleges elhatározásra jutott. Független maradt, mint volt azelőtt, hogy mint igazi keresztyén, «mindenki»-nek szolgálhasson.

Ismét apostoli munkában.

Az 1911. és 1912. években Sundar Singh Indiának északi részében utazgatott, Garhwalban, Nepalban s imitt-amott a Panjabban. Abban az időben Tibetbe is ellátogatott.

Az akkori utikalandokból különösen egy maradt a fiatal evangélista emlékezetében. Egy napon, amint az úton ment, jóval maga előtt két embert látott haladni. Ezek közül az egyik hirtelen eltűnt. Mikor odaért, a földön fekvő találta, egy ruhával letakarva. A másik ott állt mellette és szánakozó hangon panaszkolta, hogy barátja

Földi vándor! Eszedbe akarom juttatni, hogy te közted és a halál között is, csak egy lépés vagyon! Lehet, hogy mai útd, ide vagy oda, utolsó útd volt! Lehet, hogy néhány nap, vagy hét mulva téged is kikísérnek a temető csendjébe! Lehet, hogy jövőre a te sírhantodhoz jönnek hozzátartozóid! Ma még virulsz, egészséges, jókedvű vagy, holnap már halott lehetsz! Oh a halál hirtelen, váratlanul kopogtathat be hozzád! Mily borzasztó, ha készületlenül talál!

Készülj a halálra! Készülj a túlvilági életre! Ne gondold, hogy a sirdomb pontot jelent életed végén. Ne gondold, hogy a fejfa csak azt hirdeti, hogy 20, 30, 70 vagy 80 évet éltél s akkor befejezted életedet, tovább nincsen! Oh, van tovább is! Van életednek folytatása a síron túl is! Csak tested, az a földi ruha, semmisült meg s tétetett a sírba, de lelked meg nem semmisült! Lelked tovább él! Lelked megyen az örök bíró elé, hogy számot adjon földi életéről s arassa azt, amit vetett!

Oh földi vándor, ki pár évig itt tartózkodol e földön, azután tovább kell menned, hidd el; ha már a természeti világban is úgy van, hogy ki mit vet, azt aratja, akkor a lelki világban is ugyanolyan megdönthetetlenül áll az a törvény: amit veteltünk, azt fogjuk aratni! Ha pedig a természeti világban a mag elvetése, eltemetése nem jelenti a pontot, a befejezést, hanem az elkövetkezendő új életnek s aratásnak a kezdetét; akkor a lelki világban sem jelent a halál pontot, befejezést, hanem jelenti egy új, egy más életnek, az aratásnak a kezdetét.

Ha nekem nem hiszed el, akkor kérlek, hidd el Jézusnak, kinek szájában hazugság nem találtatott. Ő a saját életével bizonyította, hogy a halál nem pont, nem a vég, hanem egy más élet s más világ kezdete! Jézus mondja: Aki bennem

hirtelen holtan összerogyott, s neki nincs pénze, hogy valami segítségért siessen s eltemettethesse. Sundar Singhnél csak két aprópénz darab volt, amit jó emberektől kapott, hogy a hid-vámost kifizethesse. Ezt ajándékozta oda a kéregető embernek.

Alighogy Sundar egy ideig tovahaladt az úton, hallja, hogy valaki utána fut. Visszafordult s egy az ijedségtől eltorzult arcot látott maga előtt. Az a férfi, aki utána futott, azt mondta: «Barátom igazán meghalt!» Sundar eleinte nem értette annak az embernek ijedezését, míg az el nem beszélte, hogy ő és barátja eddig mindig csak szinlelték a halált. Már évek óta róják az országutakat s ha emberekkel találkoztak, akkor felváltva, majd az egyik, majd a másik halt meg s aki életben maradt, az megtámadta az utasokat, adományokért. De amint most levette barátjának az arcáról a takarót, igazi halottnak az arca meredt rá. Azért futott most utána, hogy bocsánatot kérjen tőle, mert ő valószínűleg szent, akit ők megfosztottak pénzétől s így magukra zúdították az Istennek haragját. Csak annak örül, hogy ma nem rajta volt a sor, a «halottat» játszani, különben ő járt volna úgy, mint barátja.

hiszen, ha meghal is, é! Ő azt is mondja, hogy lesz számonkérés, lesz ítélet! Ő mondta Jeruzsálemről, hogy kő kövön nem marad s úgy lett! Ő mondta, hogy az utolsó időben egyik nép a másik ellen tör, az önzés nem ismer határt s a szeretet elhidegül. Látjuk, hogy úgy lett! Oh, gondold meg jól, ha Jézus azt mondja, hogy a halál nem megsemmisülés, a sírdomb nem pont az élet végén, hogy az életnek van folytatása a halál után, hogy van örökélet, van számonkérés, akkor az úgy is van, amint ő mondja.

Óráról-órára közeledel sírod felé. Engedj meg egy kérdést: Jézussal élsz-e? Hiszel-e ő benne? Ha övé vagy, jöhet a halál, készen talál, örömet hagyod itt e világot s örömet még a túlvilágra, aratni, amit itt elvetettél.

Oh vándor, készülj a halálra, készülj az örökéletre! Az idő gyorsan múlik! Közted s a halál között csak egy lépés van!

W. J.

KÜLÖNFÉLÉK.

Durdis-Schaarschmidt Mária előadásai Nyíregyházán. Feledhetetlen órák voltak, amiket fentnevezett testvérünk nekünk, nyíregyházi hívőknek szerzett. Igazi methodista munkát végzett, mert nemcsak felekezetének, hanem másoknak is szolgált; sőt többet szolgált más köröknek, mint saját felekezetének.

Remek, verőfényes vasárnap d. e. a methodista gyülekezeti ház udvarán tartott bibliamagyarázatot Durdis testvérünk, amit nagy figyelemmel hallgatott körülbelül 250 főnyi hallgatóság. D. u. 4 órákor a Bethania-egylet alvégi gyülekezetében

Sundar most Mesteréről beszélt, akinek közelében csalásnak nincsen helye, de aki örömet nyújtja segítő kezét annak, aki bűnbánóan kéri ezt tőle. Az az ember még többet is óhajtott hallani erről a csodálatos Üdvözítőről. Sundar magával vitte a legközelebbi missziói állomásra, hol még tovább tanították s később megkeresztelték.

*

Sundar Singh mindenben, még a kellemetlen dolgokban is Istennek kezét s vezetését látta. Erről következő élménye is tanuskodik.

Egyik igen nehéz útjában a hegyek közt, az útkeresztelésénél eltévedtette a helyes irányt s csak akkor vette észre tévedését, mikor a legközelebbi faluba ért. Így eredeti céljától körülbelül 17 kilométernyire távolodott. Nem maradt hát más hátra, mint visszafelé gyalogolni. Ezen az úton csakhamar utolért egy embert, akivel beszédbe ereszkedve, igen sokat beszélgetett a Jézus Krisztusról. Erre az az ember ruhájából előszedett egy újtestamentumot s azt mondta, hogy épen abból olvasott, de mikor a Sadhut közeledni látta, zsebredugta, mert hindu „szent”-nek nézte őt. Most azonban nagyon boldog, hogy kérdezheti a Sadhut mindafelől, ami előtte nem világos s amire

tartott előadást, hol *Veczán János* vezeti a gyülekezetet. Este 8 órákor pedig a Bethania-egylet felvégi gyülekezetében tartott előadást, amelyet Soltészné vezet. Veczánéknál az udvaron foglaltunk helyet s hallgattuk a lelkes előadót, Soltésznéknél pedig megegyeszer akkorának kellett volna lennie a gyülekezeti helyiségnek, hogy befogadja azt a sok-sok érdeklődőt, akik jöttek „asszony”-szónokot hallgatni. Nem hiába jöttek, mert volt Durdisnének elég mondani s — osztogatni — valója.

Hétfőn este, dacára, hogy zuhogott az eső, a methodista gyülekezet s a két Bethania összefogva, egy semleges helyre, a Korona-szálloda nagytermébe hívta volt a közönséget, hogy meghallgassa ezt az érdekes témát: „A nő és hivatása”. Az eső dacára is sokan eljöttek s épültek a lelkes szavakon, énekszámokon. A helybeli lapban már napokkal előbb hívtuk fel városunk közönségének figyelmét hamburgi vendégünk előadására; az előadás napján pedig mindenféle „röpkéket” osztogattunk s így sikerült elég szép számú hallgatóságot biztosítani.

Ami miukat különösen nagy örömmel tölt el és ami minket, Durdisné hittestvéreit illet, ez az a körülmény, hogy a Bethaniába járó testvéreinkkel az összes előadások alatt oly egyek voltunk s úgy éreztük is az összetartozást. Az ő szemükből is, meg a mienkből is egy és ugyanazon szent tűz sugárzott, amit a Jézustól megváltott lelkeknél láthatunk. Ami pedig különös áldásunkra volt, ez az, hogy egymáshoz közelebb jöttünk s még jobban megszerettük Bethania-beli testvéreinket, kik ugyan más név alatt, de velünk teljesen egy úton haladnak a Krisztus nyomdokain.

Az elhangzott szép szavak bizonyára sok nőt és sok férfit ejtettek gondolkodóba s bizvást reméljük, hogy az elhintett mag kikel s bő gyü-

eddig még nem talált feleletet. A Sadhunak hite, jó hatással volt a kételkedőre. Mikor egymástól elváltak, Sundar Singh tudta, hogy miért kellett neki eltévednie. Mestere felhasználta őt arra, hogy egy léleknek, ki a sötétséghől kiszabadulni vágyódott, megmutassa a mennyei világossághoz vezető utat.

Hogy a fiatal Sadhu már akkoriban is mennyire gyakorolta Úrunk, Üdvözítőnknek ezen legnehezebb parancsolatait: «Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak», melyek teljesítése nekünk még olyan nehezünkre esik: ezt egy északindiai újságnak közleménye is bizonyítja:

Markanda falu közelében egynéhány férfi aratott. A Sadhu hozzájuk ment s a munkaszünetben beszélgetni kezdett velük. A mezőnek kévéről átmert ama mennyei kévékre, melyeket Jézus Krisztus akar aratni, s hirdette nekik az égi honról szóló örömhírt. Kezdetben az emberek közönyösen hallgatták, de mikor észrevették, hogy keresztyén, akkor már ellenségesebb magatartást tanúsítottak. Mit mondtál? Nincs szükségünk idegen vallásra! — gúnyolták Sundart s egyikök követ dobott fejébe.

mölcsöt terem. Az önkéntes adományok meghaladták az 5000 K-t, amit Durdis festvérünk a nők közötti missióra fog fordítani. Isten gazdag áldása legyen az előadó további útján! W. J.

Aratási hálaünnepély Nyiregyházán.

Okt. 29-én tartottuk meg aratási hálaünnepélyünket. Gyülekezetünkhöz tartozó testvéreink, egy pár kivételével, mind megjelentek, hogy Istennek hálát adjanak az idén nyert testi és lelki áldásokért. Ha nem is volt nagyon gazdag termés, mégis el vagyunk megint látva egy évre a mindennapi kenyérrel. S ha összehasonlítjuk magunkat másokkal, kik már évek óta nélkülöznek, éheznek s éhen halnak, akkor tudjuk csak igazán értékelni Istennek velünk szemben tanúsított, meg nem érdemelt szeretetét. Ezt beismertük imáinkban s kértük Istent, hogy ne csak minket segítsen, de más embertársainkat is s adja meg nekik a mindennapi kenyeret.

A gyülekezeti terem mennyezetére függesztett buzakalász-koszorú, a benne s rajta elhelyezett árpa-kalász, zab-kalász, rozs-kalász, burgonya, paradicsom, uborka, zöldség, szőlő, alma, dió, dinnye, kukorica stb. terméssel, arra figyelmeztetett minket, hogy mindazt az Úrtól vettük s kötelességünk mindenből, amit nekünk adott, a zsenget neki juttatni! Akinek sokat adott az Úr, attól sokat is vár; s amit jó szívvel, jó kedvvel adunk Neki, azon áldás van. A Bibliából tudjuk, hogy aki az Úrnak ad valamit, az azt kamatos kamattal kapja vissza.

De az a koszorú azt is hirdette nekünk, hogy aki mit vet, azt fogja aratni! Aki búzát vetett, búzát aratott! Így van ez a lelki-életben is. Egykoron, a fulvilágon aratni fogjuk mindazt, amit itt e földön elvetettünk!

Testvéreink e napon mint idei hálaáldozatot 148,000 K-nán felül adakoztak, az Úr országá-

Alighogy ez megtörtént, a merénylő elszédült, erősen fáj a feje, úgy, hogy le kellett feküdnie. A megbántalmazott Sadhu fogta a letett sarlót s bántalmazója helyett folytatta a munkát. Erre a felizgatott kedélyek csodálatos módon lecsillapodtak. Mikor esteledett, az aratók magukhoz hívták az idegent. Oly szép estét töltöttek el együtt, mint valaha Jézus a barátaival Bethániában s másutt, mikor az élet zaja, a munka gondja elült s komoly gondolkozásnak, szent eszmecserének engedett helyet.

Mikor az emberek, a Sadhu eltávazása után, számon vették az aratás eredményét, az gazdagabb volt, mint valaha. Meg voltak győződve arról, hogy szent ember időzött közöttük. Utána siettek, hogy visszahívják. Szerettek volna még egyet-mást hallani tőle, de már nem találták meg. Elhatározták, hogy újság útján kutadják s kérik, hogy térjen vissza hozzájuk.

Sok mindenre ki kellene térnünk, ha a Sadhunak minden, a fentihez hasonló élményeit elmondani akarnók. Hadd említsünk meg azonban még csak egy tudósítást.

A Ganges partján, Rishi Keshnél egész seereg ember fürdött, az előírt mosdásokat végezve

ügyeire. Az Úr áldja meg a vetést és az aratást! Neki legyen hála és dicséret! W. J.

Görög-keleti szerb püspök látogatása methodista nevelőintézetben. A „Lebensweg” című jugoszláviai lapunk a következő érdekes esetet jelenti: „Pénteken, okt. 6-án, este 6 órakor újvidéki leánynevelő-intézetünkben megjelent Ciric Irenäus, újvidéki szerb püspök, diakónusának kíséretében. Az intézetben Dr. Irwin superintendensünk és Jakob kerületi-felügyelőnk fogadták a látogatókat, a kik vacsorára is ott maradtak. Vacsora után a püspök fennséges beszédet mondott a növendékeknek, melyben a keresztyénségnek praktikus oldalát hangsúlyozta. Ez könyvekben és ne tudomány által keressük a Krisztust, hanem fogadjuk be a mindennapi életünkbe. Az ifjúság, de főként a leányok hivatottak különösképen a Krisztus befogadására. Beszéde után meglekintette a püspök a növendékek lakosztályát, a hol a 70 leány közül mindenkit anyanyelvén szólított meg barátságosan. Különösen a Bosznából való lányakkal társalgott hosszasan, kiknek a szerb nyelvben tanúsított alapos tudása rendkívül megörvendeztette a püspököt. A főtisztelendő úr jól beszél angolul és egyforma folyékonyan használja a szerb, orosz, német, vagy magyar nyelvet. Rendkívüli nyájaságával mindnyájunk szívét könnyen meg tudta hódítani. Távozásánál örömeinek adott kifejezést a látottak felett s megígérte, hogy hamarosan ismét el fog látogatni hozzánk.”

Lloyd George a genuai konferenciáról hazatérve, így szólt: „A konferencián nem volt ott a nélkülözhetetlenül szükséges vallási erő és ezt a hiányt az egyházaknak kell pótolni”.

s köztük volt sok Sadhu is. Sundar Singh, a tömeg közepén — újtestamentummal kezében — a Jézus küldetését magyarázta. Némelyek nagy érdeklődéssel hallgatták, mások gúnyolódtak és csúfolódtak. A gúnyolódók egyike hirtelen lehajolt s egy marék homokot dobott a fiatal prédikátor szemébe. Sundar a part felé törekedett, hogy kimossa arcából s szeméből a homokot. Mikor visszatért a régi helyére, észrevette, hogy egy bűzgő hallgatója a gúnyolódó csendháborítót éppen a rendőrnek adja át. Sundar rögtön közbelépett s kérte a rendbontónak szabadon bocsátását, ami kérésére meg is történt. Azután mintha semmiesem történt volna, nyugodtan folytatta igehirdetését. Most a csendháborító a legfigyelmesebb hallgatója, sőt térden állva bocsánatot kér tőle s annak a kivánságának ad kifejezést, hogy szeretne még többet is hallani az igéből. Aztán egy ideig együtt vándorol Sundar Singh-el s most már nem is olyan nehéz megértenie, hogy mi a „megváltás” s mi a „megigazulás”.

(Folyt. köv.)

	KÜZDELEM	
	A SZOCIÁLIS BAJOK ELLEN.	

Alkohol

Szent küzdelem az iszákosság és erkölcstelenség ellen.

Egyszer hirt adtunk arról, hogy lapunkban állandóan hozunk közleményeket az iszákosság és erkölcstelenség elleni küzdelemből, ezen állandó rovat alatt: Küzdelem a szociális bajok ellen. Funk testvérünk, irodalmi bizottságunk azon határozata után, hogy állandó külön mellékletet fogunk kiadni az alkohol ellen s a prostitúció ellen, úgy találta jónak s megfelelőnek, ha fenti címet vesszük s mihelyt abban a helyzetben leszünk, fenti cím alatt a Békeharangban állandó mellékletet adunk, hogy ezáltal is mélyítsük olvasóink ismereteit s figyelmüket oly bűnökre is felhívjuk, mely bűnök ellen, sajnos, ma még alig küzdenek nálunk.

*

Miért van szükség iszákosság elleni küzdelemre?

Az alábbi esetek megadják erre a kérdésre a választ:

1. Ót éhező, rongyos gyermek; egy félig agyonkínzott feleség. Az asszony elpanaszolja, hogy az ura minden keresetét elissza. Mikor részegen hazakerül, tör, zúz, rombol s agyba-főbe veri feleségét s gyermekeit, hogy azok éjnek idején menekülni kénytelenek.

2. Igazi nyomortanya képe tárul elénk. Egy sötét, piszkos lyuk; se söpörve, se szellőzve. A földes szobában egy piszkos paplanon 3 gyermek; úgyszólván teljesen meztelenek, piszkosak, sápadt arcuk, véznák, szomorú tekintetűek. Az ember szíve megesik rajtuk. Apjuk, anyjuk? Isznak! Mindent elisznek!

3. Hét gyermek egy másik nyomortanyán. A szülők a legcsúnyább szavakat vagdalják egymáshoz gyermekeik füle hallatára. A szülők isznak. A gyermekek az utcán csavarognak. Hazugok. Kisebb-nagyobb tolvajlásokon rajtacsipik őket s bíróság elé is állítottak már a hét között!

4. Julius 30-án Napkoron egy társaság együtt mulatott. Verekedés lett a vége. Verekedés közben Széll Ferenc 26 éves földműves a csizmája szárába dugott asztali kést kirántotta s Tamba Andrászt egyetlen késszúrással megölte.

5. Nyíregyházán aug. 21-én éjjel a Grünkorcsma mellett egy vérben fetrengő embert talált a rendőr, akinek mellén hatalmas késszúrás tátongott. A nyomozás megállapította, hogy a megszárt ember Vizi Péter, a korcsmában Antal György és Antal Józseffel együtt mulatott. Záróra után az utcán együtt menve, civakodni kezdtek, majd az egyik Antal megszurta Vizit, kit súlyos sebével a kórházba szállítottak.

6. A Magyar Hírlap írja: Ma hajnalban véres fejvel egy fiatal ember állított be a rendőrkapitányságra, ki magát Asztalos László nevű egyetemi hallgatónak nevezte s előadta, hogy az

éjszaka folyamán két kocsis megtámadta, földre teperte, agyba-főbe verte s a zsebében levő 4000 korona pénzt s összes okmányait elrabolta.

A rendőrség annyit tudott meg, hogy nevezett ifju tegnap este egyik budai kis korcsmában mulatott. Éjjeltájban jó kedve támadt, egy konflisba vágta s a pesti oldalra vitette magát. Utközben a kocsis mellé egy ember ült a bakra, akinek a zsebében egy pálinkás butykos volt. A két ember iddogálni kezdett, majd Asztalost is megkínálták. Az egyébként is kábult fejű ifju lerészegedett a pálinkától, mire a kocsis letette kocsijából s a kocsis mellett ülő ember is leszállt vele, aki aztán Asztalost egy arra jövő másik konflisba ültette bele. Amikor az ujjab kocsin a Rottenbiller-utcába értek, a kísérő-ember és a második kocsis Asztalost a konflisból kihúzták, fejét bevették, ott hagyták vérében az utcán, pénzt s okmányait elrabolták s elvágtattak.

*

Az elősorolt esetek szomorú világosságot vetnek arra, hogy mivé teszi az alkohol a maga áldozatait! S akkor még azt mondják, iszákosság elleni küzdelemre nincs szükség. Mi más nézetten vagyunk. Szívünk elszorul a fenti esetek látára s a magunk abstínens életével és példaadásunkkal akarunk küzdeni az iszákosság ellen!

W. J.

A királynak . . .

A királynak, ki vért s életet
Áldozta népe éltoért
Zengjen szívünk hála-éneket,
Örökké áldjuk szent nevét!
Hirdessük minden csudáját
Főként meg vére hullását!

A Királyt megtalálta szívem
Hol másutt, mint a Golgothán?!
Itt sebeiből árad idvem
S megvált bűnömből, mert megszán.
Értem od'adja életét,
Hogy megnyerje ellenségét.

Kinek másnak adnán hát szívem?
Királyom, ki értem halál
Noked ajánlom éltöm s vérem
Más kincset szívem nem talál.
Felesküszöm keresztetre
Katonádnak légy vezére!

Mannádat adjad enni nekem
Örömpoharad üdítsen.
Felednem Téged ne lehessen
Nevedet dicsőíthossem.
Így naponként Veled leszek
S magasztalom érdemedet.

Waltersdorf után németből: R. Gy.

Magdolna.

— Angolból. —

Hogy csinos volt-e vagy csunya, nem tudom megmondani. Én sohasem láttam s így nem tudom őt közelebről leírni. A neve Magdolna, de annyi ilyen nevű gyermek van, hogy ebből ti mégsem tudjátok meg, hogy hol lakik és, hogy néz ki. Egy dolog van amit tudok erről a leánykáról, hogy egyszer — régen — vak volt s most lát. Vakon született. Meg tudta ugyan érezni, hogy mikor van világosság és mikor van sötétség, de különben semmit sem látott. Mikor nagyobbacska lett, ügyes segítsége lett az édesanyjának és a háztartásban szinte nélkülözhetetlenné vált. Azt hitte, hogy egész élete így fog letelni, de az Úr másként akarta. Magdolna életébe belecseppent egy idegen. Maga sem tudta, hogy honnan jött, de hangja kellemesen csengett a fülének. Ez idegen barátja lett Magdolnának s életében nagy változást idézett elő.

Mi volt az otthona e leánykának és ki volt ez az idegen? Magdolna otthonát egy pár szóval leírhatom. Családjá szegény volt és ő érezte e szegénység gyötrelmét. Anyja derék, jó asszony, de apja annál rosszabb, iszákos. Minden keresetét magára pazarolta. Anyja kényszerítve volt arra, hogy dolgozzék s négy gyermekének kenyeret adjon. A számító, hideg ész sohasem képes kielégítő magyarázatot adni arra nézve, hogy miért folytatja az életét egy jó asszony ilyen ember mellett s mégis hány megteszi. Magdolna sok-sok hosszú napon keresztül volt kénytelen a háziasszony tisztét viselni. Tapogatózva járta az utaid, gondot viselt a csecsemőre és kicsiny testvéreire. De nem akarok e családi élet részleteibe hatolni; az olvasó képzelete szárnyakat ölthet, de nem kívánom, hogy érezze ez anya és gyermekei nyomorúságát és gondját.

Ki volt az az idegen? A püspöki methodista egyház egy diakonisszája volt, ki diakonissza ösztönétől vezetettve találta meg e családot. Az első látogatása alkalmával Magdolnát egy hintaszékben ülve találta, erősen hintáztatva egy, az ölében levő síró babát, altatódalt zümögve a kicsinek. „Engedd, hogy elvegyem a síró babát,” volt az első szava a diakonisszának. Minden nő ösztönszerűleg érzi, hogyan kell egy gyermek életébe hatolni. A diakonissza csacsogott, gügyögött s nemsokára édes mosoly vonult át a síró baba arcán. Annyira el volt foglalva a baba lecsendesítésével, hogy egészen elfelejtkezett a hintaszékben ülő leánykáról. Midőn felpillantott nem látta a megismerés vagy érdeklődés jelenetét a leánykán. A diakonissza egy kérdésére Magdolna felelt: „Jó néni, ki vagy te?”

„Én diakonissza vagyok,” volt a felelet.

„Mi az diakonissza?” kérdezősködött Magdolna.

„Sohasem láttál te még ilyen kicsi kalapokat viselő nőket?” kérdezte a diakonissza.

„Én nem láthatom a kalapodat, de érzem, hogy kellemes a hangod.”

E szavakra valami dereagott a látogató agyában, hogy a leányka látásával valami baj van, de habozott egy szót is szólni a vakságról. A diakonissza állhatatosan a leánykára nézett, míg a csend szinte kellemetlenné vált.

Egy idő múlva megszólalt Magdolna, „engedd, hogy megfogjam a kezedet, az arcodat, a ruhádat, mert én nem láthatlak.”

E szavak mélyen megrendítették e nő szívét s a diakonissza sírni szeretett volna, de nem tudott. Szemét nem tudta levenni a szerencsétlen gyermekről, ki bizonyára érezte vakságának egész gyötrelmét.

A diakonissza állandó látogató lett és megfigyelte, hogy jár-kél Magdolna és sohasem panaszkolta fel vakságát s sohasem nyilatkoztatja ki vágyát, vajha ő is láthatna. A diakonissza szimpátiája Magdolna iránt nagy lett, s elhatározta, hogy mindent megtesz Magdolna látásáért, ha ez egyáltalában lehetséges. Egy híres orvostól érdeklődött ez ügyben. Minden idejét erre használta fel s minden szolgálatot szívesen megtett Magdolna érdekében. Az a gondolat vetődött fel, hogy operáció segíthetne rajta. De az operáció nagyon költséges lett volna s a diakonissza megdöbben e nagy kiadástól. Az orvos észrevette ezt s mekkönnyítette a diakonissza gondját azzal, hogy így szólt: „Kedves gyermekem; ne aggódjék a pénz miatt! Én elintézem az ügy e részét is.” S a diakonissza mekkönnyebbülve mondta társnőjének, „hiszem, hogy e jó ember nem fog pénzt kérni a szolgálataért s tudom, hogy az angyalok feljegyzik e jó cselekedetét.”

Minden elintéződött s megállapítottunk egy napot, amelyen az operációt végrehajtják. A diakonissza megígérte, hogy az anyát és gyermekét maga viszi a kórházba. Magdolna pedig azt mondta, ha a diakonissza egész idő alatt mellette lesz, megnyugszik. Amint elmenőfélben voltak, megjelent az atya is még iszákosabban, mint máskor. Rájuk nézett és tudta hová mennek. S megrázva öklét a két nő felé, mondá: „Én nem hiszek az ön cselekedetében. Ha valami történik e leánykával, önt teszem felelőssé a haláláért. Megértett ön?” A diakonissza megrémült e szavakra s a felelősség terhe súlyosan nehezedett reá. De önmagában ezt suttozta: „Tudom, hogy az Úr velem van.”

Az operációt eredményesen hajtották végre előbb az egyik szemén; bizonyos idő múlva a másikon s Magdolna látott.

A diakonissza nem hagyta el ezután sem a családot. Sőt még jobban érdeklődött irántuk. Magdolna és anyja oly hálások voltak hozzá, hogy nem volt nehéz őket Jézushoz vezetni. A csoda, amely a gyermekkel történt megváltoztatta az apát is. Az ivást lassanként elhagyta és jobb életnek szentelte magát, fokozatosan érdeklődni kezdett az „egyház” iránt is, mert az, aki segített gyermekén az „egyházból” való volt. S mint ahogy a diakonissza az anyát és gyer-

mekeit az Úrhoz vezette s őket annak gyermekeivé nevelte, úgy vezette az apát is Hozzá.

A diakonissza elbeszélve e történetet, hozzátette: „Amint látom a templomban e családot és elgondolom, hogy az Úr mint használt fel engem eszközül e család megmentésénél, érzem, hogy érdemes volt diakonisszává lennem. Ez az egyetlen gazdag eredmény felér azzal a 10 évi szolgálattal, mely mögöttem van.“ Arca sugárzik, amint elmeséli hogyan lett a kedves Magdolna vidám és boldog. „Mondják, hogy a csodák napjai már letűntek, de én bizonyos vagyok benne, hogy Isten még ma is tesz csodákat. Az Úr küldött engem ehhez a családhoz. Ő volt az, aki az orvos szívét meglágyította. Ő használt fel engem arra, hogy e családot Hozzá vezessem s én tudom, hogy Magdolna egyszer vak volt, de most lát.“

S. Olga.

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

a Szentírás naponkénti olvasásához.

Vasárnap, november hó 19. Dániel jövője.

Dán. 6:1—2.

A kormányváltások az ország polgárainak és különösen a magas állásokban levő hivatalnokoknak, felelős egyéneknek jövőjére is kihatással vannak. Ilyen megrázkódások idején egycsak alá buknak, mások emelkednek. Ez mindig így volt s ma is így van. A nagy vigasztalás a dologban azonban az, hogy Isten gyermekeinek nincs mitől félniük. Az ő jövőjükről az Úr, az ő Atyjok gondoskodik. Így volt ez Dániel jövőjével is. Dáriusnak, az új királynak Isten rejtett munkálkodása és kényszerítése következtében Dánielt is alkalmaznia kellett az új kormányban. Lehet, hogy erre szokokat, vagy politikai belátást használt fel az Úr. Dárius tán úgy gondolta, hogy a birodalmában levő zsidók megnyugtatóra, vagy azok bizalmának megnyerésére fogja Dánielt az előkelő, magas állással megkínálni. Végeredményben pedig azért tette, mert az Úr kényszerítette rá. A te jövődet ki intézi? Még te magad? Dicső vége életednek csak akkor lehet, ha jövődet az Úr rendezheti.

Hétfő, november 10. Dániel kiváltsága.

Dán. 6:3—4. Dániel különös tehetségeivel felülmúlta összes kollegáit és munkatársait, úgy, hogy meglátszott rajta, hogy őt Isten különös szellemi tehetséggel ajándékozta meg. Munkája, pontossága, hűsége, alapossága úgy meghódította a király szívét számára, hogy az őt szándékozik tenni az egész birodalom fölé. Így Dánielre az a tisztség várt, a mit előtte egy József is betöltött már Egyiptomban. (V. ö. i. Móz. 41:41.) Dániel annyira hűséges volt, hogy még ellenségei sem találtak ellene semmi okot, bármennyire is kerestek ilyesmit, a mi miatt csökkenthették volna tekintélyét és befolyását a király előtt. Keresztényeknek, az Úr gyermekeinek, a mindennapi élet kötelességei között is, így kell különniük a többi, az u. n. átlag-ember közül. Így van-e ez nálad?

Kedd, november 21. Gonosz aknamunka.

Dán. 6:4—5. Az irigység, a féltékenység, a rosszindulat felhevíti Dániel kollegáit ellene. Világosság és sötétség

nem szívelhetik egymást, Ján. 3:19—21. Így volt ez az Úr Jézus életében is. Ellenségei kerestek okot az ő megrontására. Mt. 12:10; Mk. 3:2; Luk. 6:7; 11:54; Ján. 8:6. Dávid is tett ilyen tapasztalatokat. Zsolt. 41:7. Ha te is így jársz, ne feledd el azt, a mit. Mt. 10:24-ben találunk!

Szerda, november 22. Az ellenség ravaszsága.

Dán. 6:5—9. Dániel ellenségei látták, hogy másban nem kezdhetnek ki vele, csak az ő istenes életében és „Istennek törvényében“. De ezt őszintén nem mondhatják meg. Hanem el kell takarniok, még a király előtt is, hogy ne gátolja őket céljaik elérésében, hanem inkább erősítse és segítse őket. E végből nagy agyafurtsággal a király érdekét tolták előtérbe és a perzsák ama törvénykezésére támaszkodnak, mely szerint a király aláírásával szentesített rendelkezések sérthetetlenek. Azok alól sem az alattvalók ki nem térhetnek, sem a király meg nem változtathatja azokat. A ravasz ellenség indítványával látszólag a király hatalmát és tekintélyét igyekszik megszilárdítani, tényleg azonban Dánielt megrontani. Ismered az ellenség ilyen ravaszságát? Ellene csak a béketűrésnek van helye és a várakozásnak, az Úr szabadítására!

Csütörtök, nov. 23. Dániel állhatatossága.

Dán. 6:10. Dániel hazamenve a hivatalából, Otthon a lakásán, a felsőházban, a hol hazája iránti szeretetből és a templom, mint az igazi istentisztelet színhelye után való vágyból, egy ablak mindig nyitva állott Jeruzsálem felé, a királyi parancs ellenére is, úgy, mint eddig háromszor borúl napjában Istenének magasztalására és dicséretére. Nem dacból tette ezt a királyi rendelet ellenére, nem is feltűnése miatt hagyta nyitva az ablakát, hogy tán bebizonyítsa, vagy fitogtassa bátorságát a reá leselkedő ellenséggel szemben, hanem Isten iránti hűségéből azért, mert eddig is így tett s mert nem tudta elárulni Urát és Istenét, a kinek inkább kell engedelmeskednie, mint embereknek. Te tán úgy gondolkoztál volna a Dániel helyzetében: „No, az a 30 nap nem a világ! Imádkozhatom én addig, a míg ez az idő eltelik, halkan is. Be is csukhatnám most ez egyszer az ablakot!“ De Dániel már ezt is árulásnak tekintette volna, mert eltérés lett volna az eddigi gyakorlatától, a mely eltérés nem a meggyőződésében, hanem a külső körülményekben találta volna okát és magyarázatát. Ilyen állhatatos tudsz-e lenni?

Péntek, november 24. Dániel vádlói.

Dán. 6:11—13. Dániel vádlói nemcsak mögötte, hanem vele szemben is ravaszok voltak. Bizonyára valami hivatalos ürügy alatt rohantak be hozzá épen akkor, a midőn imádkozva találhatták. S ezt a tapasztalatukat sem beárulásképpen mondják el a királynak, hanem úgy, hogy ügyesen annak a kiadott parancsnak a tárgyára irányítják a beszélgetést és csak amikor a király kimondja, hogy áll a királyi szava, csak akkor vádolják be nála Dánielt. Lásd meg itt minden alakoskodásnak és képmutatásnak utálatos rútságát!

Szombat, nov. 25. A király és tanácsosai.

Dán. 6:14—15. Mikor kibújt a szeg a zsákból, a király elresterkedett és felháborodott, mert átlátott tanácsosainak fondorlatain. S mindent elkövetett, hogy Dánielt megmentse. De a tanácsosok, a kiknek valóban épen elég okuk lett volna szégyelni magukat kiderült turpisságuk miatt, most meg már követkeledzőleg lépnek fel a király ellen, akit ravaszságukkal szintén sikerült hatalmukba keríteni. Látod, milyen a ravasz ember! Először hizeleg, aztán erőszakos. Őrizkedjél a hízeltől!

Vasárnap, november 26. A ítélet végrehajtása.

Dán. 6: 16—17. Dárius király úgy igyekezett Dánielt kiszabadítani, mint Pilátus az Úr Jézust, (v. ö. Mt. 27: 24.) vagy Sedikiás Jeremiást. (v. ö. Jer. 38: 5 —.) Mikor azonban látta a tehetetlenségét, az Úr szabadítására bízta Dánielt. Ez nem annyira hit volt az ő részéről, mint inkább kegyes kívánság. „A te Istened . . . szabadítson meg téged.” Hit is lehetett volna. Hiszen Dárius hallhatta, hogy milyen csodálatos módon szabadultak meg Nabukodonozor király idején Dániel társai a tűzes kemencéből. De ha Dáriusnak hite lett volna, úgy mindenesetre más, férfiasabb, erősebb és reményteljesebb magatartást tanúsított volna.

Hétfő, november 27. A király lekiállapota.

Dán. 6: 18—20. Nem csodálhatjuk, hogy a Dániel iránt jóindulatú király, egy rettenetes nap után hazaérkezve palotájába, este nem óhajt vacsorázni. A szokásos esteli koncertet sem óhajtja. Korán vonul vissza hálószobájába, de nem igen tud aludni. Gondolatai csak egyre Dánielnél járnak. Reggel, még szürkületkor kisiet az orozslánveremhez s mikor behajol élve látja Dánielt és csodálkozva ilyen hatalmas isten szabadítás felett kérdéssel szólítja meg Dánielt: 20. vers. Az élő Isten szolgájának nevezi most már őt, úgy, amint valamikor Nabukodonozor a Dániel társait. (v. ö. Dán. 3: 26.)

Kedd, november 28. Dániel megőrzetése.

Dán. 6: 21—22. Dánielt az Úr ép oly csodálatos módon őrizte meg sértetlenül az orozslánok vermében, mint társait a tűzes kemencében. (3: 25—28.) Ez természetesen csoda, amit ész okokkal megmagyarázni nem lehet. Vagy jobban mondva természetes erőkké nem. De ilyen csodák azért történnek napjainkban is. Példa rá Sundar Singh élete. Neki az Úr a pápaszemes kígyó száját zárta be, hogy nem árthatott neki. Ilyen hatalmas a mi Istenünk!

Szerda, november 29. A hit ereje.

Dán. 6: 23. Az Úr zárta be az orozslánok száját, de Dániel adta erre az indító okot a hitével. Zsid. 11: 33. A hit tehát védelmet nyújt nekünk, mert arra bírja az Urat, hogy segítségünkre siessen. Az Úr képtelen cserben hagyni azokat, kik hittel reá támaszkodnak. Mt. 17: 20.

Csütörtök, november 30. „A ki másnak vermet ás, maga esik bele.” Dán. 6: 24. A fenti igazságot hirdeti ez a vers, úgy, mint Zsolt. 7: 16—17-ben is kifejezve találjuk. Dániel ellenségeit ugyanaz a büntetés éri, mint a mit mértek Dánielre. Ez többször beigazolódott a történelemben. Eszt. 7: 10. Abból, hogy az orozslánok Dániel ellenségeit teljesen és nagy mohón felkoncolták, világosan kitűnik, hogy Dániel megmenekülésének nem természetes, hanem természet feletti, isteni oka volt.

Péntek, december 1. Dárius hirdetménye.

Dán. 6: 25—27. A király közhírré teszi összes népeinek a saját tapasztalatát az ég és föld hatalmas Teremtőjének és Urának. Dániel Istenének csodálatos hatalmáról, kegyelméről és szabadításáról. És megparancsolja, hogy minden állatvalója félje, tisztelje és őrizkedjék megbántani Dániel Istenét.

Szombat, december 2. Dániel méltósága.

Dán. 6: 28. Dániel visszanyeri előbbi állását és befolyását. Nemcsak Dárius király uralkodása alatt tartotta meg ezt a befolyásos állását, hanem még Dárius utódjának, Cyrus perzsa királynak egy bizonyos idejében is. Így emeli fel és juttatja igazukhoz az Ur az alázatosakat!

„Inkább akarok bűnbánatot fedni fel bensőmben, hogy sem meg tudjam mondani és ki tudjam fejezni, hogy mi az”.

Kempis Tamás: „A Krisztus Követése”.

„Istent megragadni az, ha a szívünk tárul fel utána és csüng rajta. A szívünkkel rajta csüngeni pedig nem más, mint teljesen Reá bízni magunkat. — Istent helyesen megismerni annyi, hogy megismerjük, hogy Nála csupa jóság és kegyelmesség vagyion”.

Luther.

Istentiszteleteink sorrendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám I. emelet.
csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12—14. szám alatt
szerdán este 7 órakor.
vasárnap d. u. 3 órakor.

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután
fél 4 órakor.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órakor.

Nyiregyháza Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 7 órakor, szerdán és pénteken este
7 órakor.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóvár, Bezerédj u. 27. minden második
vasárnap este 7 órakor.

Kaposvár. Németh István utca 2. szám alatt,
minden kedden este 1/28 órakor.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.